

Yıllık Edebiyat Dergisi

VİSAL DERGİ

Bir Kavuşma Misali

2024

TELİF

Bu dergi @visalblog_ tarafından yayımlanmaktadır. Tüm hakları saklıdır. İzinsiz çoğaltılması yasaktır.

İLETİŞİM ADRESİ

sizdengelenlervisal@gmail.com

EDİTÖR

Elif, Esra, Betül, Rana

GRAFİK TASARIM

Elif

FOTOĞRAFLAR

Ahsen, Didar, Bahtınur

YAZARLAR

Esra, Yağmur, Betül, Rana, Merve

ESRA

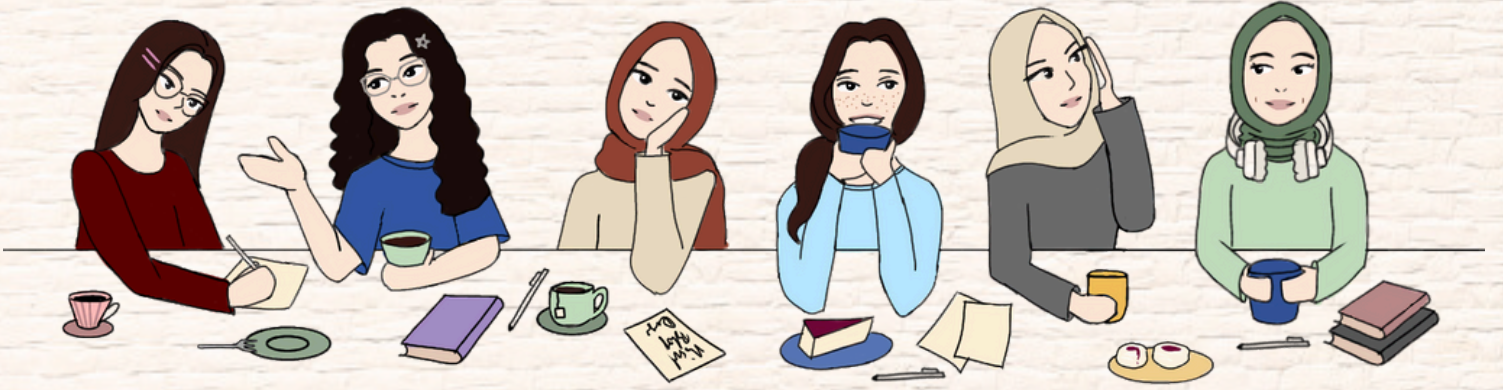
YAĞMUR

BETÜL

MERVE

ELİF

RANA

ERKEKLERİN

6- PASAPORT

9- SAFİYE

10- [DA]YANMAK

11- SESSİZ VEDAM

14- FİRKAT VAKTİ

15- SAATLER VE PİLLERİ

17- YARINA AŞIK KELEBEK

18- KUMUN İÇİNDE BİR İNCİR

20- KELEBEĞE MEKTUPLAR

22- BANA MÜSADE

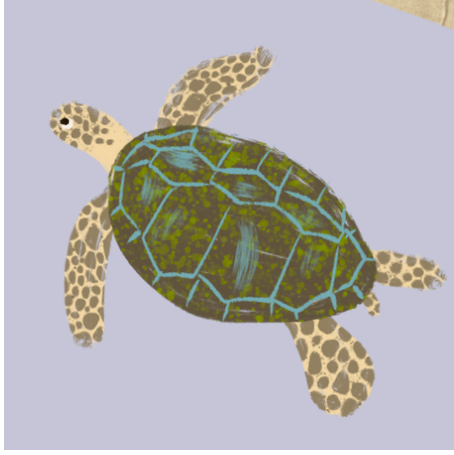
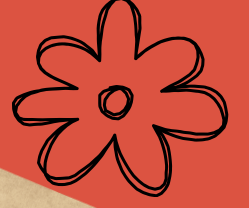
24- VİSAL PODCAST

25- ÇİZGİLER

26- TANZANYA

30- SESSİZLİĞİN KÜLLERİNDE

Küçük Hediyeler

Bu şiir sana gelsin

Yaz gemi kalkıyor, limanda beyaz geceler. "Okuduğum bir gece olacak dinledim, siz korkuyu beklerken, ben seveda süzlerim." Ve huzursuzluk hakim oluyor limana. Bakıyor yağı adan ve deniz. Bittiklerinden aynı bir çift yörük. "İnsan ne ile yollar" diye başlayan deniz. Adam deneye vuruyor. Yörüklerin bir mülküdür yörük. Kalkarken kurtla ile yörüklerin bulamamışlarıdır. İktis. Bu limanda geminin geri gelmesi umuduydu yörük insan. Gün olur güneş doğar, gün olur açar vadedeki zambak. Gün olur...

Her okuyucuya sürpriz bir şarkı ve arşivimizden bir yazı

2025 Takvimi

OCAK
Porsuk ağacının tohumu aynı derecede zehirlidir. Türkiye'deki en yaygın porsuk ağacı 4112 yılahtır. Zonguldak'ta bulunur.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5		
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ŞUBAT
Portakal dünyanın en popüler meyvesidir. Çiçekleri sergilerin sembolüdür ve ağaçları hastahkardan çok yabancılara nedensizle ölmektedir.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2					
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

MART
Muz ağacının doğurduğunu biliyor muydunuz?

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2					
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

NİSAN
Orta Asya ve Anadolu Türk kültüründe kutsal sayılan Sığirt, Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşu merkeze de adını vermiştir.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27

MAYIS
Müver dalları ve yaprakları tıyaz konaklara saklanmaya yatkındır, ama tıyaz kelesine de hazırlanır. Bu yüzden Müver dalı ve yaprakları berraklığı ağaç olarak anılır.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27

HAZİRAN
Eski Anıtpa'da, adı ve berraklığı (özümü) için kılıç meyvelerine ve halk mahkemeleri düzenlenirken yerlere ilhamın ağaçları dikilirdi.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

EYLÜL
Humus ağacı aynı insancıl gibi kafası kendince ve kalbine ağır bir darbe almış olar. Ömrü onlara insan ömrü kadardır, gençlikte berraklığı yitiren bize benzer.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

ARALIK
Hindistan'da Cam ağacı, Hz. karım dilediğin simgeydi. Ağaç dalının ölümüne kadar sembolüdür.

P	S	Ç	P	C	C	P
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

EDİTÖR NOTU

Hayaldi gerçek oldu.

2023 yılının başında nasıl bir işe kalkıştığımızı bilmeden başladık Visal Blog'a. Önce üç, sonra dört acemi olarak deneye deneye, hatalar yapıp kendimizi geliştirerek devam ettik. Bu platform bizi çok güzel insanlarla karşılaştırdı. Bazen bir defterin, bazen de bir mikrofonun başında 'kavuştuk' birbirimize. Hedefimiz yazmayı kendimiz için rutin haline getirip bizim gibi yazmayı seven insanlarla tanışmaktı. Son iki yıl boyunca sizden gelen yazılarla Visal Blog rengarenk oldu! Bizimle kendi yazılarını paylaşan, bize destek olan ve bu projede emeği geçen herkese teşekkür ederiz!

Visal Podcast'te duraktan durağa, blogta ise renkten renge geçen yolculuğumuza bu dergide siz de davetlisiniz. Yolumuz uzun, anlatacak hikayemiz çok, hedefimiz kavuşmak...

PASAPORT

Yaz günleri. Her gün en az bir karpuz, birden çoğalarak gezmeleri, ağustos böcekleri, şişeler, bitmiş dondurmalar, çekilen perdeler, çayda karpuz dışında beliren asmanın altındaki sigara koyunlar, plastik sandalye kediler, daha çok böcek, terlik ve televizyonda yaz. Sadece yeni programlar değil, giderek artan yeni haberler...

Taş topluyordu bir gün ormanın denize açılan nehirle buluştuğu kısımda. Evden pek uzak sayılmazdı. On dakika boyunca baştan sona aradığı su kıyısında sadece iki düz taş bulabildi. Yemeğe yardım etmek için geri döndü. Ninesi taze fasulyelerin başlarını kesiyordu. "Benim diziyi bulsana kızım!" diye seslendi ninesi. Gazeteye sardığı taşları odasına bıraktıktan sonra kumandayla doğru kanalı bulmaya çalıştı. Diziyi ararken sürekli izledikleri haber kanallarından birinde durdu. Haberde anlatılan küçük köy dikkatini çekmişti.

Visal Blog

"Neni aşığı sahile
Neni aşığı mu burası?"

Ötüp ekrana baktı, "Ne

haber." Bir süre ikisi de izinin olduğu kanalı açtıktan sonra masasına girip topladığı taşları nasıl boyayacağını düşünmeye başladı. Dedesi gelip de üçü yemeğe oturana kadar boyama işini bitirmişti. Yemekte yaptıklarını gösterdi,

"Taş toplayıp boyadım bugün. Bahçe merdiveninin kenarına koyayım mı?"

"Ne güzel olmuş bunlar!" dedi ninesi. Dedesiye isterse birkaç tane daha yapıp tatilden sonra eve hediye olarak götürebileceğini söyledi. Fikir aklına yatmıştı. Zaten evdekilere götürecek bir şey arıyordum, diye mırıldanarak balkona çıktı. Sıcak balkon fayanslarına basar basmaz ayaklarının tabanı

yanmaya başlamıştı. Bir köşeye atılmış bir terliğin üstüne bastı. Güneş ışıkları mermerlere yansıyor. Raflarda içi dolu kavanozlar, çamaşır telinde sıcaktan kaskatı kurumuş iki temizlik bezi, ara sıra saksıların üstünden uçan bir arı ve sigara tablasının üstünde bir sinek. Çıt çıkmıyor, diye düşündü. Balkon demirlerine yaslanıp nehrin kıyısını görmeye çalıştı. Siyah demir kollarını yaktı. Biraz daha durursa tamamen yanacaktı. Yeniden içeri girdi.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra kendini nehre götüren ağaçlı yolda buldu. Bir köşeye beğendiği taşları toplamak için yola çıktı. Diğerinde bir paket bisküvi vardı. Yürüdükçe daha güzel taşlar çıkıyordu. Yavaş yavaş ormana dönmeye başladı. Mahalleden tamamen uzaklaşmış seslerini duyamaz olmuştu.

**Yürürken plastik terlik
kayıyordu. Ağaçların
gökyüzünden nefes alması**

Visal Blog

Bir süre su kenarında vakit geçirip, düşündüğünden daha hızlı geçtiğini, kovacının sapı ağırlığı yüzünden avucunu acıtmaya başlayınca anladı. Yavaş yavaş geri dönmesi gerekiyordu. Eğilmekten sırtı ağrıyordu. Boyununu esnetmek için başını havaya kaldırdı. Tam o sırada yaprakların açtığı boşluktan yüzüne damlayan bir yağmur damlasını hissetti. Kararmış gökyüzü fırtınanın yakın olduğunu söylüyordu. Geri dönmeye yeltenirken damlalar çoğaldı ve yağmur birden bastırdı. "Ahmak ıslatan yağmuru..." diye mırıldandı. Ninesi hep öyle söylerdi.

Yaprakları sık bir ağacın altında beklemeye

başladı ama içinden bir ses yanlış yerde beklediğini söylüyordu. Ya şimşek çaksaydı birden? Büyük ağaçlar yıldırımını çekerdi. Gökyüzünden gelen yüksek sesle birden yerinden fırladı. Suyun kenarına koşmaya başladı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Ağlamak üzereydi.

Sesler yükseldi, daha da yükseldi ve beyninin içinde yankılanmaya başladı. Tam tepesinden geliyordu. Şiddetli yağmura rağmen kafasını kaldırdı. Ağaçların sarsılmasına sebep olan şey bir helikopterdi. Ne yapacağını bilemezdi. Sınıra yakın olduğunu biliyordu ama bir ilk defa bu kadar yakından görüşüne uğramıştı. Yere çömelip sesin uzaklaşmasını umuyordu.

Çöteneden gelen insan sesi bir fikir olduğuna karar vermişti. Helikopter atan sesine kulak da eklenmişti. Korkudan bisküviyi elinden fırlatarak plastik terliklerinden birini gömüldüğü için arkasında bırakmıştı. Nefeseydi. Korkunç gürültü azalana kadar koştu. Yüzünden kıyafetleri ağırlaşmıştı. Boyun girişindeki tabelayı görünce rahat bir nefes aldı ve yere yığılmamak için yürümeye başladı.

Evinin merdivenlerine geldiğinde tek ayağında kalmış olan terliği çıkarıp ayakkabılığın altına sakladı. Ninesini endişelendirmek istemediği için bunun çaresine sonra bakacaktı. İçeri girdiği gibi kendini banyoya atıp ıslak kıyafetlerinden kurtuldu.

Oturma odasına geçtiğinde evdekilerin uyuduğunu gördü. Televizyonun sesini tamamen kısip düzenli olarak izledikleri haber kanalını

açtı. Televizyonda aşağı sahili görünce afalladı. Dakikalar önce gördüğü helikopter, şişme bot, askerler, "Göçmen krizi-", suyun üzerinden bir drone çekimi, can kayıplarının sayısı, "Birleşmiş Milletler'in engellemeye çalıştıkları-", dikenli teller, beyaz kamyonetin içinde insanlar, sırtları dönük, "İnsan kaçakçılarına havadan müdahale-", çamura saplanmış sırt çantası ve... Taş topladığı plastik kovası?

Televizyonu kapattı. O günün sabahında duyduğu çığlıkları unutmamasına imkan yoktu. Kararını gözden geçirmek için sessiz mutfağa gitti. Buzdolabından çıkarıp içti. İçindeki yağmurun durmasını beklerken yordu.

Yaklaşık yarım saat sonra ait olan bir çift terlikle ormana buldu. Havada toprak ürpertici bir sessizlik ve beklediği büyük ağaca kenarına yaklaştığında ö.

boşaltıp kaybettiği taşları toplamaya başladı. Üstünde atamadığı bir izlenme hissi vardı. Sık sık kafasını kaldırıp gür çalılara bakıyordu. Soluna doğru bir bakış attığında ağacın dalına takılmış bir atkı gördü.

"Bunun, sabah burada olmadığından eminim. Ayrıca bu sıcakta ne atkısı?" diye mırıldanarak atkıya doğru yürüdü. Yaklaştığında, bir atkıdan ziyade siyah bir şala benzediğini fark etti. Yakınlarda kimsenin olmadığına emin olduğundan taş toplamaya geri döndü.

sudan garip bir koku geldiğinde kafasını kaldırıp sağ tarafların kıyıya itmekte gördü.

İlkip etrafına baktığında boşetleri, çamura batmış ya vurmuş küçük bordo rinin ürpermesine sebep

Visal Blog

Safiye

Belki bu son satırım
Kıldığım namaz son-
Hacı Hüsrev Bey Cami'sini hep merak
etmiştim
Ne yazık ki ben barış günlerinden epey bir
yeniyim
Mümkün olsa orda kılınsın namazım-
ettiğim duam son - barışı son kez

Kimseyim
Hatta kimsesizim
Kimine göre

Yetim, öksüz olabilirim
Ama sayısız kardeşim
Meryem'im, Hasan'ım,
Ama onlara vadedecek
yok
Erken kaybettim hayalleri
Beş yaşından önceydi
Ve şimdi yedi'm
Ve bu benim için hayatın son demleri

Visal Blog

Barış zamanı yakın
dandan da yakın
ciğliğim

arkuyorum ölümden

on geçişim
rüşüm

or benim için
ayata veda etmek böyle olsa

azzeli Meryem beni bekler
Uygur Hasan
Şimdi annem beni bekler-
Gitmeliyim

[DA] YAN MAK

Yeri ıslatan damlalar gibi
Kayıp yapraklardan
Beyaz kumaşa konulmuş acıları
Kayıp insanların
Kayıp fısıltıları dökülen çadırlardan

“**Durun**, bir vedam kalmıştı.”
İçime atıp beklettiğim **vedam**
Hareketlenirse batar kemik kırıkları
“**Duracak** toprak kalmadı,
Yürüyün!” çocuk ve adam

Tek gözünü açmak dipsiz bir karanlığa
Pis kokulu bir kabusa u’**yanmak**
Da’**yanmak** kuru bir ağaca
Durmadan
Molozlardan bir bakışı anmak
İçten dışa y’**anmak**
Sadece y’**anmak**

Dolabımın kapağını sertçe kapattığımda ortaya çıkan ses umrumda bile değildi. Arkamda bir dolu insan benim videomu çekerken onlara bakmadan arkamı döndüğüm gibi soyunma odasından çıktım. Sağ omzuma asmış olduğum çantama biraz daha asıldığımda avucumun içindeki kumaş canımı yaksa da, düz bakışlarla bir üst kata çıkmaya devam ettim.

Zenginler ve onlara yaranmaya çalışanlarla dolu bir okuldaysanız ve bu sadece sizin gözünüze batıyorsa, kusura bakmayın, azınlıkta olduğunuz için ezilmekten kurtulamazsınız.

Hayat da böyle değil miydi? Ya da ebevenylerimizin bizler için hayal hayal hayal hayal mı deseydim?

Sınıfa gireceğim sırada koluma sertçe çarpan birisiyle çarpıştım. Ben kapıya çarpmıştım. Dişlerimin arasına alırken, ellerimden çıkacak kelimeleri ezgiye yordum.

"Ohh, çok pardon geldiğini görmedim." Okulun popülerlerinden ve aynı zamanda en kibarlarından olan Jason'ı görmemle ne zamandır tuttuğum nefesimi dudaklarım arasından özgür bıraktım.

"Hey, sen iyi misin?"

"İşine bak Jason."

Yanımdan geçeceğim sırada önüme geçip durmamı sağladığında, yüzünde diğer zenginlerin kibirli ve alaylı sırtışı yerine oldukça içten bir gülümseme vardı. Yüz ifadesine şaşırmadım değildi ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Kayla değil mi?" İsmimi nereden bildiğini sormak gibi bir zahmete girmeyecektim

çünkü ileri derece İngilizce derslerinde aynı sınıftaydık. "Evet." dediğimde gülümsemesi artarken neden böyle davrandığını çözmek istercesine gözlerimi kıstım.

"Heyy, sakın ol sandığın gibi bir şeyin peşinde değilim. Sadece tiyatro kulübünün düzenlediği geziye gelmek ister misin diye soracaktım."

Çantamı geri omuzuma atıp boştaki elimi cebime koyduğumda sırtımı kapının girişine yaslamıştım. "Bunu sorman da bir şeyin peşinde olduğunu gösterir yalnız."

Çantamı başağı eğerek kısıp sesle güldü. Tamam da "zeki kız" gibi bir şey dedim. Kaşlarımı yukarı kaldırarak kaskadlediğimi belirttiğimde elleyle havaya kaldırarak gülümsedi. "Linda senin geziler gibi sosyal aktivitele- al, ve anlarsın ya hani..." gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Senin öyle biri olmadığını iddiaya girdi. Seni geziye çeğimle ilgili."

"Anlamıştım ama Linda'nın neden Linda benimle uğraştığını anlayamıyordum. "Kendisinin şeytanın teki olmasından olabilir mi?" diyen iç sesime hak vererek Jason'a odaklandım.

"Tamam." dedim oldukça sakın bir şekilde. Jason mutlulukla sırıtırken sol elimin işaret parmağını havaya kaldırdım. "Senin için veya bir başkası için gelmiyorum. Linda'ya gerçekten kim olduğumu göstermek için geliyorum."

Karşımdaki devasa büyüklükteki ağaçlık alana büyülenmiş gözlerle bakarken başımın

Etrafımda gezdirdiğim gözle kulübünün bildiğimden kalı fark etmişim. Bu durum sessiz ve fark edilmeyeceğ başladım. Ağaçların ar bir yer ararken piknik uzaklaştım da kulağ adımlarımı daha da hızla

Üniversiteye ilk başladığım
arkadaşlarımdan olan Lina
kaybetmesi ile başıma düşün
Beni ve ailemi parasızlık ile kınan
rica bunu yaparken oldukça zevk al
onunla önceden olan arkadaşlığımızı sorgu
lamama neden olmuştu.

"Bakıyorum da bizim küçük faremiz buralara kaçmış." Okulun popüler grubundan olan Beth'e en yapmacık gülümsememi gönderirken eksik olan diğerleri de gelmişti. Daniel ve Linda birbirlerine sarmaş dolaş gelip karşımda durduklarında bir ayağımı sabırsızca yerde sallıyordum.

Beth ona cevap vermememe sinirlenmişken Linda yanıma gelip açıkta olan saçlarımı omzumdan geriye attı. Bana dokunması ondan bir kez daha tiksинmeme sebep olsa da

onun lehine karşı olabilecek her türlü hareketimi kısıtlıyordum. "Duydum ki benim hakkımda iddiaya giriyormuşsun Linda."

Başını yana eğerek ormanda yankılanacak kadar kuvvetli bir kahkaha atmıştı. Geriye doğru yatırdığı başını eski haline getirdiğinde boş gözlerle ona bakıyordum. Sahi bir insan kendini daha ne kadar yapmacık gösterebilirdi ki?

Blog

...olduğunu hala unutma-
 gelen “Oooo!” sesleriyle
 n tarafımdaki Jason’la
 aydı bunlar? Üç? Başımı
 e güldüm. Buraya huzur
 şken uğraştığım şeylere
 Laten iki yılı aşkın bir süredir
 an okulda zorbalanıyordum
 , burada... “Ne diyeceksen çabuk
 ında. Senin aksine benim harcayacak
 boş zamanım yok.”

“Gerçekten amacınız ne?” diye sorarken benim aksime onlar nefes nefeseydiler.

“Tamam, babam iflas etmiş olabilir ama bundan size ne? Benimle uğraşmanız size ne katacak?”

Bu yaşıma kadar birçok ihanete uğramıştım. Daha ben bebekken bizi terk eden annemle başlamıştı bu süreç. Sırf ben daha iyi yerlerde büyüyeyim diye babam gece gündüz çalışmış ve arkadaşlarıyla bir şirket kurmuşlardı. Bu kişilerden birisi de Linda'nın babasıydı. Gel gör ki babama ihanet edip tüm paraları kendi şirketine aktaran bir adamdı. Linda'nın bunların hiçbirini duymaması yokken yine zorbalığa uğramıştı.

“Eğlence!” Duyduğum gelirirken bedenime sarıltı yerden kesilmişti. Her neyse çaba göstersem de benim O... Jason'dı.

Beni kuyunun kenarına taşıyan yüzündeki ifadenin o eski sarı olmadığını fark etmiştim. Son bir kollarını kavramaya çalıştım, ama güçlü hareketlerimden etkilenmedi bile. Birkaç saniye sonra dengesizce sırt üstü geriye çekildim ve ayaklarım yerden kesildi. Hızla düşerken, kulaklarımda yankılanan kahkahalar ve yukarıdaki telefon ışıkları gittikçe uzaklaşıyordu.

Havada süzülüşüm o kısa an içinde tüm yaşanmışlıklar gözlerimin önünden geçti. Annemin gitmesiyle başlayan ve babamın mücadelesiyle devam eden hayatım, Linda'nın ihanetiyle gelen nefret dolu yüzü, Jason'ın sahte gülümsemesi...

Gözlerim yavaşça kapanırken yanağımdan süzülen yaşın soğukluğunu hissettim. Ne acıdan ne de pişmanlıktandı bu yaş... İçimde yıllardır biriken ihanetin, onlara gösteremediğim öfkenin bir yansımasıydı sadece.

Karanlık yavaşça zihnimi sararken, kendi karanlık son sözümü söylemiştim. Yankısı, ardımda kalanlara sessizlik kaldı.

Visal Blog

BİR ŞİİRLİK VEDAM FİRKAT VAKTİ

Sen bir
kere gittin.
Ben seni bin
kere bekledim
Açtım kapıları,
Sindim
pencerenin
kenarına. Sen
geçersin sokağımdan, f
geçmesen, gölgen
köşe başında lamba
Gölgen uzamasa aklını
geçer diye, Kapıdan
da gelir kokun,
ma sürüsen elin, Ta
adımından diye
gör- dük derler, Sen ol
benzeyen geçer, Ge
hayalin geçer diye bekle
sokaktan kimler
binbirce geçti. Sokak lambasını
da söktüler geçen hafta.
Aklına başkası düşmüş
bilirim. Kapının aralığından giren
fırtına harap etti evimi. Yıktı
"gitmeden önce gözün değdi" diye
sevdiğim duvarı, Adımların fırtına öncesi
sessizliğe gömülmüşken.
Topu kırdı camımı çocukların.
Hiç ses etmedim; Sen sandıklarımın
arkasından. Aklımdaki Sen de
gidişinden bi adım ilerlemedi.
En son kalktım pencere kenarından.
Kapattım kapıları.
Bir daha beklemedim.
Çünkü sen:

bir kere

gittin.

Visal Blog

Şimdi vakit
ayrılığa beş var:
akşam üstü beş.

Bu sana

yazacağım

son şiir:

Bir şiirlik

vedam demek.

Bilirim sen de yazacaksın

ardımdan. Yazdığını okuyamam artık

Ama şiirin değilse duan dayanır kapıma.

Ardımda bıraktığım bir sen, Bir de kırlarda

bensiz açacak gelincikler.. Karşı bayırda

sessiz sedasız bir yiğit. Bu şiirin sonunu

de iyi biliriz. Ama ayrılığı bize

yakıştırmazdık. Şimdi ayrılık vakti

çattı: saat dokuzu yirmi geçiyor.

eden bil isterim ki; ben seni terk

n. Zaman bizi terk etti. Ama

çok bekledim. Sokağın

lambanın altında. Eğer camdan

eydin, Veya o kadar sert

atmasaydın kapıyı, Gözlerinde

dürmeseydin, Veya

ıldayan sesinden mahrum etme-

ni, Bir seslenseydin ardımdan,

umut edip bekleseydin, Anlardın ki:

ben seni terk et- medim. Şimdi

vakit ayrılığı ben geçe; saat sekiz

Geç kaldım git- meye. Oysa en

güzel yerden çağırılmışlar.

Geç kalmak ne haddime.

Lambadan bizim eve

beş metre. Şimdi

aramızda bir ömür.

Bizim olmadı, bu şiirin

olsun. Bunu okurken

dal düşlere; Como'nun

kuzey atlasa kıyısı olsun.

Gölü gören bi kulübe,

Benim kimseye

anlata- madığım

sırrıma: sana, Senin herkese

anlattığın en güzel

hayaline: bana

Mutlu bir

son olsun.

SAATLER VE PİLLERİ

Zamanı durdurmak için yapmam gerekseydi, hiç şüphemiz olmasın beyefendi, evimdeki tüm saatlerin pillerini çıkarırdım. Sonra da günde iki kez doğruyu göstermelerini beklerdim. Eğer mümkün olsaydı, eğer zamanı durdurabilecek olsaydım, emin olun bunu da yapardım. Hatta tüm perdeleri sıkı sıkı çekip kendimi de eve hapsederdim de günün doğup batması günleri benden çalamazdı. Bu da elalem denen o meşhur grupla aramızda zaten evvelden beri bozuk olan muhabbetin köküne kibrit suyu dökerdi. Bugüne kadar perdeleri kapatmadığım için bizim evin içinde ne yaşanıyor

yorsa hepsini tüm titizliğiyle izleyen, not alan ve analiz edip dedikodu yapmak suretiyle halkın istifadesine sunan, elalem grubunun her bir güzide

bireyi işsiz kalırdı. Ama emin olunuz efendim, eğer işe yarayacak olsaydı elalemi üzme yi göze alır o perdeleri kapatırdım.

Ben zamanı durdurmak için neler neler denedim bir bilerseniz. Elimden kaçıp gitmesin diye kafese koyayım dedim, demirlerin arasından tüm narinliğiyle geçti. Altın kafese koymayı denedim, bülbüle özenmiş olacak ille de vatanım diye tutturdu. Ne dediysem ikna olmadı. Gözümün yaşına da bakmadı. Zaman denilen nazlı şahıs 40 yıl benimle kalsın diye kahve ikram ettim. Kahveyi soğuttu, 40 yıllık hatırı da halının altına süpürüp çekip gitti. Zamanında yılanı deliğinden çıkarabilmiş tüm hoş kelimeleri peş peşe dizdim, buradan köye yol oldu, bizimki bana mısın demedi. Çevrenin tüm şifacıları ve bilgeleriyle ahbap olduk ama derdime derman olamadılar.

Takvim yaprakları bana hiç uğramasın, adresimi bulamasınlar diye kapısız köye taşındım. Oradan da ondan sonra uğradığım 8 köyden de doğruyu söylemek suretiyle kovuldum. En son evli evine dediler ben de tıptış tıptış evime geri döndüm. Aynalar bana küsmüş bir de onların gönlünü almak için 40 dereden su getirdim. Nice çaylardan geçtim dereden geçerken boğulayazdım. Allem ettim kallem ettim gönlünü aldım. Sonra beni bir telaş aldı ki, sormayın gitsin. İki elim iki ayağımla beraber bir pabuca girdi, düşerken kitaplığı devirdim, eski defterleri açtım. Evlerden irak olsun, bir toz kapladı ortalığı ki ben bu yaşıma geldim daha böylesini görmedim.

Ortalığı temizlemeye giriştim, zamana dikkat edeyim derken aceleye geldi, o işe de şeytan karıştı. Benim bir komşum var, maşallah namazında niyazında, o geldi yardım etti de evi adam edebildik. Ayıp olur, bir şey ikram etmem olmaz; şansa bakın ki içelim diye çıkardığım süt de dilimizi yaktı. Biz de n'apalım, mecbur üfleye üfleye yoğurt yedik. O yoğurdu da zamanında dereye mayalamıştım, yok tutardı tutmazdı derken tutmuştu da ağızımız açık kalmıştı.

Sonra komşum müsaade istedi gitti. Ben de vak-
tiyle iyi yatırım yaptığımı anladım. Ben diyorum
hep yavrumsun, ev almayın komşu alın diye. Dünya-

nın bin türlü hali var, hazırlıklı olmak lazım. O git-
tikten sonra bana bir ağırlık çöktü ki, olacak gibi
değil. Koydum başımı kapattım gözümü sonra-
sı yok. Mışıl mışıl uyumuşum. Ben uyurken ne
toplar patlamış da ruhum bile duymamış.

Bir uyandım ortalık birbirine girmiş
yine. Ee, insan uyuyunca acı-
kıyor tabii, dolaptan
peynir ekmek
çıkardım
aklımı
da katık
ettim afiyetle
yedim. Aç ayı oyna-
maz diye boşuna deme-
mişler, benim de karnım doyun-
ca bir can geldi bana. Tam ayaklanmış-
tım ki gözüm duvardaki saate takıldı. Akrep-
le yelkovan arkadan atlı kovalıyor gibi kaçıyorlar-
dı. Bunu görmek de başımdan aşağı kaynar sular dö-
külmesine sebebiyet verdi ama tuhaftır hiç yanmadım.

İşte bu yüzden beyefendi, eğer yapabilseydim bir şekilde
zamanı durdurdum, size garanti veriyorum bunu yapma-
nın hiçbir yolu yok. Olsaydı tüm samanlıkları arayıp bulurdum zira.

Yarına Aşık Kelebek

Bir kelebek vardı. Bir günlük ömrü olan bu kelebek yarına aşıktı. Ama yarını göremeden gidecekti bu dünyadan. Kelebekken ömrü bir gündü, en azından hep öyle söylemişlerdi ona. Tırtılken zamanı vardı fakat özgür değildi, kanatları yoktu. Şimdi bir kelebektir, özgürdü, kanatlara sahipti fakat zamanı yoktu. Hep böyle adaletsiz miydi bu dünya, çok mu şey istiyordu zavallı kelebek? Ama şu da bir gerçektir ki, kelebek bunu bile bile sevmişti yarınını. Belki de bunun için sevmişti. İmkansızını istemişti. İmkansız masa ister miydi, sever miydi yarınını? İmkansız olduğu doğru mu? Kelebekler sadece bir gün yaşarsa yoksa bu söylenti sadece bir söylentiydi? Bunu asla öğrenemedi. Çok isterdi yarınını görmek. Ama adanmış bir masum kelebeğe acıma yoktu. Yarınını görmek. Ve gün başlanırsa zaman aktıkça azaldı hayatı. Teker teker. Gün bitmeye yaklaşıyor. Kelebek, uçtu kelebek güneşte, yarınını görmek için yarınını. Sanki güneşte, yarınını bulabilecekti peşindeki ölümden. Fakat yarınını yordu kelebek kaçarken ne kadar da yaklaştığını ona oysa. Uçarken geçip gittiği yerlere mutluluk saçıp yaydığını fark edemediği gibi.

O kadar güzeldi ki renkleri herkes ona bakıyordu. Mesela önünden geçtiğinde ağlayan bir bebeği susturup gülümsetti, ressamın birine bir fırça darbesi, bir müzisyene bir nota, sonra sokakta oynayan bir grup çocuğa neşe, genç bir oğlana ise cesaret oldu, yaşlı kadına umut, hasta adama ise huzur oldu. Ama onun gözü yarınından başka bir şey görmüyordu. O, o gününün ona getirdiği güzelliklerden bihaber ulaşmaya çalışıyordu yarınını. Güneş battı, bıraktı yerine ayı. Kelebek de yorulmuştu artık, her yer karanlıktı. Çok korkuldu, fakat devam etti, vazgeçmedi kelebekten, çünkü içinde olan umut ateşi sönmemişti. Aslında bilmiyordu yarınını, yarınını güzel yapan şey yarınınıydı. Yorulan kelebeğin için yarınını yağmurla küle dönüyordu. Fakat geriye kalan külleri yarınını canlanabilirdi. Ta ki yorulmuşla suya düşene kadar. Yarınını umudunun da kül kırınıyordu, teker teker. Düştüğü suya yarınını güzelliği etkilemişti kelebeği. Yarınını ulaşamayacaktı yarınını fakat en yarınını düşünmediği şeyi düşünmek için yarınını... Neydi yarınını bu kadar özel yapan?

Anıladı ki gerçekten de yarınını ulaşmak imkansızdı. Yarınını zaten önündeydi. Dün için bugünü yarınınıydı. Yarınını ulaşamazdı çünkü zaten onun için önemli olan bugünüydü, şu anıydı. Yıldızlar ve dolunay tepesinde parlarken, akıp gitti son tane de hayatının kum saatinden ve doldu bu dünyadaki zamanı masum kelebeğin. Hem yağmurda hem düştüğü su birikintisinde ıslandı kelebeğin kanatları, uçamadı bir daha giderken bu dünyadan. Uçamadı bir daha, göremedi uğruna canını verdiği, bir daha olsa bir daha verebileceği yarınını, ama fark etmişti aslında önemli olanın şu anı olduğunu, bugününü sevmesi gerektiğini. Fakat bilmeden de olsa geçip gittiği yerlere güzellik getirmişti kelebek. Gitmişti fakat bıraktığı güzelliklerle birlikte hatıralarda kalacaktı. Kendisi göremese de yarınını, hatırası devam edecekti nice yarınılara...

Visal Blog

KUMUN İÇİNDE BİR İNCİR

Bir koku, bir tını tetikledi
Ruhumun çıktığı gezmeleri
Gündüz ve gece boyu
Kalabalığın tam ortasında
Bakışlarım otogar girişi,
Köşe başı,
Sırtımda bir his atamadığım
Sanki senaryo yanlış
Yanlış bu rüyanın başı

Bir görüntüydü tetikleyen
Bir insan
İnandım ikinci sefer bakana kadar
Hep tutuldu nefesim
Yoruldum aklımın oyunundan
Kırıklar düştü kafesime
Kırıldıysam umudumdan

Güneş yüzümü görmeye dursun
Belirdi önümde anılardan bir deniz
Kabukları boş ve sivri
Basma etekli kadınların sesleri tiz
Çullar atılı üzerine iplerin
Zeytin çırpılıyor ötede
Kumun içinde bir incir

Ruhum gezerken ayaklarıma baktım
Varmışız bir daha dönmemeye
Yalnızız, parçalanmış kanatlarımız
Tüyleri eski bir gerçeklikte
Sonra sordum sarı çiçeğe
Nerde akşam gezmeleri?
Ezan sesleri nerde?
Taş duvarlar ve dikenli çalılar
Cırcır böceklerinin dağları nerde?

Bir kase çekirdek
Çay kaşığının sesi
Çaktırmadan ekrana takılıyor gözleri herkesin
Kabulleniş oturuyor göğsüme
Geri dönsek her şey aynı mı sanki?
Yırtıldı takvimler ve değişti insanlar
Söz vermiştim başta böyle düşünmemeye

Ruhum gezmekte ama bakışları köşe başı
Yosunlu bir çatı
Elle dokunmuş kırmızı halı
Tesadüfen kulağıma varıyor sesleri
Benim gibi konuşanların
Siz de mi kayboldunuz?
Gelin yerinizi alın
Bu yük yalnız çekilmiyor
Çay içerken konuşalım
Unuttuklarımızı hatırlarız, belki çakışır anılarımız
Yoksa da canınız sağ olsun, teldeki kuşlara sorarız
Mektup getirir yağmur
Uzaktan izleriz kalabalığı
Alışırız.

KELEBEĞE MEKTUPLAR

yolun yarısına bile gelememek...
uyumayacağımı biliyor da çıkmıyordur.
Bilmiyorum.

İşkence gibi geliyor hayat, her gün aynı şeyleri y
Sanki içimdeki kelebek kozasından çı

Sonra kanatlarımı kestiler... Acımadan... İyi olacak mı olmayacak mı diye sormadan kestiler
benim nefes kaynaklarımı...

Bugün, bu zamana kadar verdiğim savaşta yenildim.
Her ne kadar sana iyi olduğumu hissettirmeye çalışıyor olsam da...

Sevgili insan kızı,

Özür dilerim. Mevsimler yeter zannetmiştim sana ulaşmama. Ama olmadı. Ömrüm yetmedi. Çok üzgünüm. Senin için. Mektupların bana ulaştığında sen çoktan vaktinden. Her mektubunda anlattıkların... Asla vaktinden... Bana, bize köpük demen...

Sen benim köpüğü gibi gelen hayatı keleş gibi korumalıydın. Ben ki sendim. Sevgi aslında ben taşıy verdiğimiz savaştı. Çalışman yalan mıydı?

Oysa ben... Hiç vazgeçemedim. Etrafında olup biten her şeyi göremedin beni, hissedemedin. Benim için an olsa dinleseydin kalbini anlayacaktın. Yalnız olmadığını fark edecektin. Şimdiyse önemsiz her şey. Kelimeler kifayetsiz, ne yazsam anlamsız. Çünkü sen benden vazgeçtin. Çünkü sen bizden vazgeçtin.

Sevgili insan kızı... Bu mektup köpükten bize son mektup. Olur da tekrar doğduğunda bizden vazgeçmemiş olursan diye...

Umutla kal.

Sevgilerle, Sendeki Köpük.

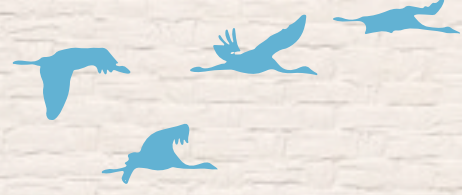

Visal Blog

Kendini o kadar soyutlamış hissettim ki, bu dünyada kendi varlığının gerekliliğini sorgulamak bile zor geldi.

Gerçekten de kendisinin benim gözümde önemli bir güce sahip olduğunu düşünmüştü. Ne yazık ona!

BANA MÜSAADE

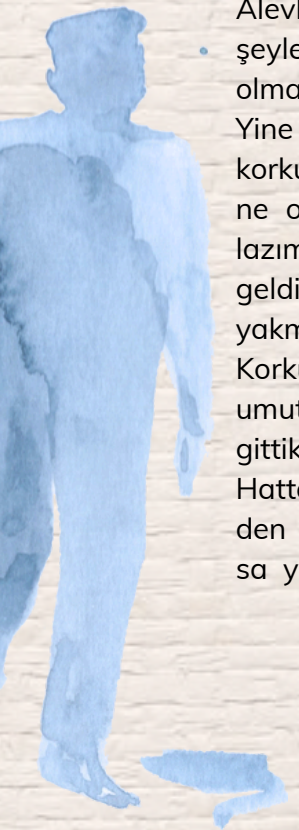
İzin verirsiniz şimdi çekip gitmek isterim. Hiçbir iz bırakmadan usulca giderim, fark etmezsiniz bile. Hem inanın bana daha iyi böylesi, hepimiz için daha iyi. Arkamdan su dökmenize de gerek yok, ellerinizi mendillerinizle beraber cebinizde tutun. Hava soğuk, su dökerseniz donar, ellerinizi de cebinizden çıkarıp üşütmeye hiç gerek yok. Ben sessizce gidiveririm, yokluğumun farkına bile varmazsınız, zaten varlığımı da fark etmediniz. Ama geçelim şimdi bu konuları. Giderayak konuşulacak konular değil bunlar. Giderken köprüleri yakmak neye yarar?

Yakmak demişken, ateşe birkaç umut biraz da korku atalım, sönmek üzere. Alevleri güçlendirmek lazım. Bizden bir şeyler yakıp kül etse de ısıtıyor, o da olmasa bu ayaz dondururdu hepimizi. Yine de küçük umutlardan ve büyük korkulardan başlayın yakmaya. Ne olur ne olmaz, büyük umutların ne zaman lazım olacağı belli olmaz. Zaten ne geldiye başımıza umutlarımızı yakmakta acele edişimizden geldi. Korkular tek başına yanamaz, araya umut da sokmak lazım. Sahi, ben gittikten sonra hatıralarımı da yakın. Hatta umutlarınızı yakmak yerine ben-den geriye kalan anımsadığınız ne varsa yakın. Bahara kadar yeter belki,

o zaman umutlarınız size kalır. Her yıl baharın gelmesini umut edip duruyoruz ama bahar gelmeden tüm umutlarımızı yakmak zorunda kalıyoruz. Bu yıl kiralım şeytanın bacağını. Daha doğrusu, siz kırın. Ben buralarda olmayacağım.

Gittikten sonra belki mektup yazarım size, ateşe atıp yakın ve daha iyi ısının diye. Zarflardaki pulları da biriktirirsiniz, hep keder biriktirmezsiniz böylece. Zarflarımın içine kuru çiçekler de koyarım, siz yenilerini öldürmek zorunda kalmayın diye. Siz bana yazmayın derdim ama biliyorum yazmazsınız zaten. Hatırlamazsınız bile. Hatta unutmazsınız. Unutmak bir yerde hatırlamakla birleşiyor, siz beni ne hatırlar ne de unutursunuz. Yok edersiniz beni. Hiç olmamışım gibi. Giderken çok bir şey alamıyorum yanıma. Alamadığım ne varsa siz kullanırsınız. Kullanırken beni hatırlamazsınız. Ama olsun siz yine de iyi günlerde kullanın. Siz zaten alıştınız iyi günleri beklemeye, yine beklersiniz olur biter. İyi günleri bekleyin ama beni beklemeyin. Ben gelmem, gelecek olsam da iyi günlerden bile sonra gelirim.

Neyse, beni dinlemiyorsunuz fark ettim, hiç de dinlemediniz zaten. Gidiyorum ben, iyi bakın kendinize bir de yıldızlara. Arada bir geceleri başınızı kaldırıp hala oradalar mı diye kontrol edin yıldızları, bir de saksıları sulamayı unutmayın.

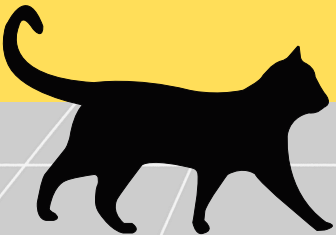
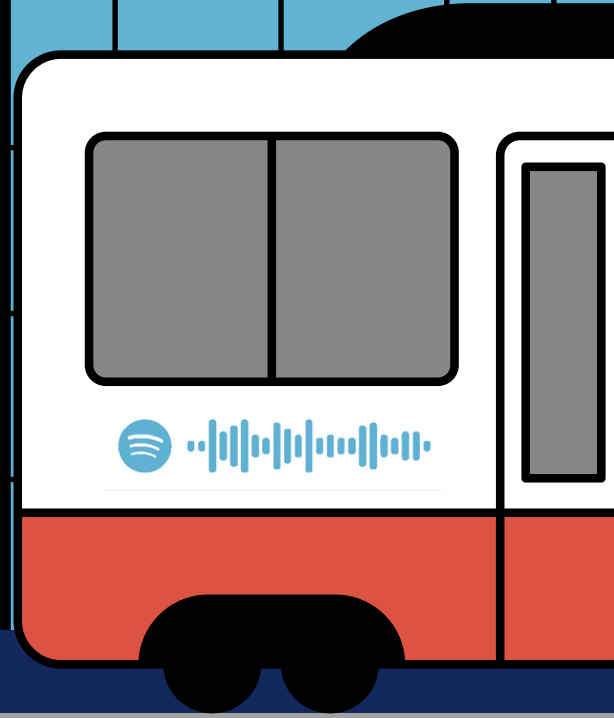
VİSAL YOLCUSU KALMASIN!

Spotify'da dört admin kafa kafaya verip okuduklarımız, yazdıklarımız ve hatta yaşadıklarımız hakkında eğlenceli podcastler çekiyoruz. Marmaray'ın her durağında farklı bir konu üstüne sohbet ediyoruz. Değişen konularımız, konuşmacılarımız ve konuklarımızla biz çok eğleniyoruz. Siz de bize katılmak ister misiniz?

Fırsat bu fırsat!

Daha önce hiç dinlediğiniz podcastlerin içinde olmayı hayal ettiniz mi? Fırsat bu fırsat! Konuşmacı olarak bize katılmak için tek yapmanız gereken bize sosyal medya hesaplarımızdan ulaşmak. Bir sonraki durakta belki de bu yolculuğa beraber çıkarız...

ÜSKÜDAR

[illegible]

TANZANYA

Ölmeden önce yapılacaklar listeniz var mı? Benim bu yaza kadar yoktu. Afrika gezisi lafını duyunca insan tereddüt ediyor. Yazın sıcağında Afrika'ya gitmek nasıl olur? Salgın hastalık var mıdır? Tanzanya'nın kıtadaki konumunu bile bilmezken - uçağa bindiğimizde haritadan bakarak öğrendim - bizi nelerin beklediğine dair bir fikrim yoktu.

Afrika'daki en gelişmiş ülkelerden birini Tanzanya. Gelişmiş deyince aklınızdan karşılaştırmayın. En büyük şehir gecekonduyla ve halkın karşılaşıyorsunuz. Hava içinden ilk geçişimizde aklıma gelince çok gülüş satıcılar, trafik kuralları yanındaki çimlerde başlarındaki leğenlerde

Afrika'lı kadınlar dünyayı ise motosikletlerinin arkasına motosikletli sanırım kocamı taşıyan kişiydi. Bir kasa tavuğu üst üste dizilmiş yumurta kolilerini arkasına bir bisikletli de vardı. Trafikte giderken biz onlardan daha fazla stres oluyorduk.

Visal Blog

Tabii bu hal bizde çok uzun sürmedi. "Hakuna Matata" diyorlar her şeye. Problem yok demekmiş. Hiçbir şeyi kafasına takmayan bir millet olabilir mi ya? Her konuda o kadar rahat ve anlayışlılar ki. Bir yerden sonra, artık havadan mıdır sudan mıdır, siz de onlara benzemeye başlıyorsunuz.

Tanzanya'daki safari deneyimimizi asla unutamıyorum. Morogoro National Park'a gitmek için gecenin üçünde yola çıkmamız, daha safariye varmadan yol kenarında zürafa görüp otobüsün içinde heyecandan attığımız çığlıklar... Rehberimiz Isaac bizi hem gezdirdi hem de hayvanlar hakkında orijinal bilgiler verdi. Hepimizin en sevdiği hayvanı sordu en başta, ve gergedan dışında - iklim şartlarından dolayı bölgeden ayrılmışlar - hepsini göreceğimize söz verdi. Zebra, impala, fil, zürafa, hipopotam, bufalo, timsah ve bir sürü kuş türü gördük ama sona gelmemize rağmen aslan bulamamıştık. Safari boyunca bizim her ayrıntı karşısındaki heyecanımız ve Avrupalı turistlerin araçla yanımızdan geçerken ki tepkisiz yüz ifadeleri arasındaki zıtlık dikkatimi çekti.

Aslan bulacağımıza dair iletişime geçti. Bir sürü cıvıldaşın ve tozlu bir arayıştan sonra onu arayan biri yoktu. Çektiğimiz yolun ve bahçesinde değil de güzel bir deneyimdi.

Her araçlardaki sürücülerle parkın içinde çok hızlı ve altında sanki saatlerdir an gece üçten beri hayvanları hayvanatmadan görmek çok

Tanzanya'yı anlatırken Zanzibar'dan bahsetmemek olmaz. Sahilleriyle, sokak yemekleriyle, baharatıyla ve kültürüyle ünlü bir ada. Sömürgeciler paylaşamamış Zanzibar'ı tarihte. İngiliz ve Arapların kültüre ve mimariye etkisi çok net görünüyor. Ayrıca rehbersiz dışarı çıkamadığımız Darüsselam'a kıyasla ada çok daha güvenliymiş. Akşamları sahil kenarındaki sokak lezzetlerini deneyip sabahları adanın renkli pazarlarını gezdik. İmkan olsaydı taze sıkılmış meyve sularından şişe şişe eve götürmek isterdim. Beyaz evleri, taş sokakları, palmiye ağaçları, sıcak insanları, ama aynı zamanda turkuaz suları, rengarenk balıkları, kocaman deniz kabukları, dalgalar yükselince kaybolan kum adaları ve bir asırdan yaşlı dev kara kaplumbağalarıyla Zanzibar aklımızda mavi bir hatıra olarak kaldı.

Yerel okulları da ziyaret ettik gezimizde. Gerçekten bize gösterilen ilgiden utanacak kadar güzel karşılandık. Müdürler konuşma yaptı, öğrenciler şarkı söyleyip dans ettikleri gösteriler hazırlamıştı. Oldukça kalabalık sınıfların pencerelerinde cam yoktu, bize flüt çalan çocukların flütü plastik su şişeleriyle okul bahçelerinde çocukları yakıcı güneşten koruyan bir şey vardı. Okul bahçesinde sopayla gezmesi normal karşılanıyordu. Aslında ihtiyaç duyduğumuz bir şeye sahip olduğumuzu tekrar tekrar fark ettik ge-

Barış ve esenlik yeri arayanlar boyunca yaşadığım veriyordu Darüsselam Müslümanlar yan yana aynı yolda araç kullanıyor öğretin' dediğimiz zam-

an geri kalanında bir ay sürer. Adının hakkını veriyordu. Hristiyanlar ve diğer da kötü olanlar da Svahili dilinde bir şey tek bir sloganı vardı;

Zanzibar

Nakupenda

[Seni Seviyorum]

Tanzania

Karibu

2024

Pole
pole

Kralımız sok yata

SESSİZLİĞİN KÜLLERİNDE

Bir sabahın sessizliğinde duydum yaşananları,
Uykulu bir halde, tek başıma... yarım,
Sanki hayat hiç geçmeyecek bir keder gibi,
Geçmişe saklanırken sarıyor etrafımı, ağır bir bulut gibi...

Sesin aklımda, dokundu
Ne desem boş, ne anla
Halbuki dilimde yarı
Ve kalbimde bir ate

Sensiz saatlerin say
Rüzgarla dağılan bir
Bir zamanlar ışık olan
Yeniden bulma dileği ile

Visal Blog

BİZE ULAŞIN!

Bize bu QR kodu aracılığıyla ulaşabilirsiniz. İletişim için email adresimize veya Instagram sayfamıza, kitap yorumlarımız için 1000kitap uygulamasındaki hesabımıza bekleriz. 2023 dergimize ve podcastlerimize göz atmayı unutmayın! Ayrıca yazı göndermek isteyen herkese kapımız açık!

Umarız ki yeni yıl hepimize barış, huzur ve bol ilhamla gelir.

Seneye, yeni dergimizde kavuşmak üzere!

Visal Dergi Ekibi

